

За приз
обкому ЛКСМУ
і „Молодого
комунара“
„Золотий
колос“

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Віктор СЕНДЗЮК з колгоспу імені Кірова Бобринецького району комбайном «Колос» намолотив 8079 центнерів зерна.

Аркадій МОЛЧАНСЬКИЙ з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Нива») — 8047.

Григорій ОТРОШКО з радгоспу «Маріампільський» Петрівського району («Колос») — 7281.

Анатолій ЮХИМЕНКО з колгоспу імені Кутузова Новоукраїнського району («Колос») — 7246.

Анатолій ДЖЕНКО з радгоспу «Інгульський» Устнівського району («Колос») — 6937.

Анатолій ТЕТЕВА з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Колос») — 6895.

Віктор КВАШУК з колгоспу «Родина» Ульяновського району («Нива») — 6821.

Микола ЛИСЕНКО з колгоспу імені Ордонікідзе Ульяновського району («Колос») — 6700.

Андрій ВОЙТОВИЧ з радгоспу «Червоний землероб» Бобринецького району («Нива») — 6595.

Борис БЕРНЕВЕР з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району («Нива») — 6429.

Станіслав СТОРОЖУК з колгоспу «Більшовик» Гайворонського району («Колос») — 6372.

Василь ШАТКОВСЬКИЙ з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району («Нива») — 6350.

Андрій ГАЛУШКА з колгоспу «Україна» Новоархангельського району («Нива») — 6243.

Микола БОЙКО з колгоспу імені Калініна Бобринецького району («Нива») — 6235.

ПЕРШІ ЖИВІ ДЕСЯТОЇ— УДАРНО!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XVII

№ 96 (2200).

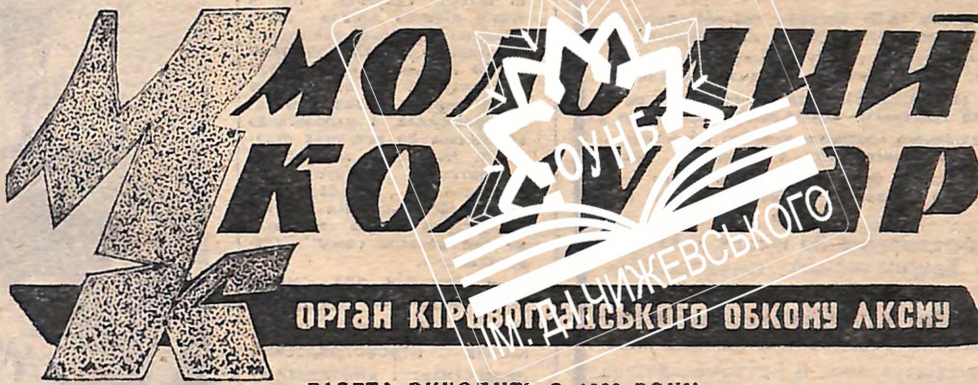
ЧЕТВЕР

12

СЕРПНЯ

1976 р.

Ціна 2 коп.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

РОСТУТЬ У СЕЛІ ХЛІБОРОБИ

На сонці навіть непокірні чорняві чуби світлішають. Тож соломинки, що заплутуються в такому волоссі, стають зовсім непомітними. І коли вранці мама знаходить їх на подушці, вона не свариться. Бо сваритись ні на кого: син чи донька давно вже в полі...

У гарячі живісні дні виходять у степ не тільки дорослі. Школярі добре розуміють, яка дорога в цей час кожна хвилина, як потребує нива дбайливих рук. В колгоспі імені Шевченка, що в Новоукраїнському районі, під час жнив усі школярі в полі. Весело працюється трьом подружкам восьмикласницям Галині Васильській, Олі Каплій та Ганні Снісаренко. Тут же, на току, й два Анатолії — Іванішин і Донець, Микола Коваленко. Вправні хлоп'ячі руки, жодна зернина не пропаде даром, увесь хліб буде засипано в державні й колгоспні засіки. Радіс голова правління, дивлячись на них: хороші господарі землі виростають у селі, вміють дбати про народне добро.

...Струменить зерно з бункера комбайна в кузов грузовика. Пустотливий вітер розносить соломинки полем. І заплутуються вони в хлоп'ячих чубах. Та не сваритимуться матері на своїх синів. Бо ростуть вони справжніми хліборобами.

Н. ВІКТОВА.

У ВИРІ ПОДІЙ

Добра слава серед хліборобів району у культурників. Знам'яньського залізничного клубу імені В. І. Леніна. Агіткультбригада клубу щиро поруч з хліборобами, можна сказати, — на передовому рубежі жнив, у вирі подій.

Пісні і танці, гуморески і номери оригінального жанру у виконанні оператора відділення дороги Надії Голової, учениці міської середньої школи № 3 Ірини Григор'євої, учня цієї ж школи Олександра Григор'єва зустрічають щирими оплесками.

Просто неба, біля комбайнів у вільну хвилину пісня і танок культурників, добре слово про правопланових жнив, безсумнівно, дають позитивні наслідки. Про це свідчать численні відгуки слухачів.

П. РОМАНЕЦЬ.

● **Господарства Кіровоградщини відправили державі 664635 тонн хліба.**

● **ЗМАГАННЯ ЗА ШВИДКЕ І ВИСОКОЯКІСНЕ ЗБИРАННЯ ВРОЖАЮ СТАРТОВОГО РОКУ ДЕСЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ ОЧОЛЮЮТЬ МЕХАНІЗАТОРИ ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙОНУ. ЗАСИПАВШИ В ЗАСІКИ БАТЬКІВЩИНИ 29 411 ТОНН ЗЕРНА, НАРОДНОГОСПОДАРСЬКИЙ ПЛАН ПРОДАЖУ ХЛІБА РАЙОН ВИКОНАВ НА 70 ПРОЦЕНТІВ.**

● **НИНІ НА ХЛІБНОМУ ПОЛІ РАЙОНУ ТРУДЯТЬСЯ МАЙЖЕ 100 МОЛОДИХ ЖИВАРІВ, 150 ВОДІЇВ, НА ТОКАХ ЗАЙНЯТІ 300 ЮНАКІВ І ДІВЧАТ.**

На півдні Одещини жнива вже закінчилися, а на півночі — в розпалі. 625 комсомольсько-молодіжних комбайнових і 1217 автотранспортних екіпажів продовжують збирати врожай, доставляти зерно від комбайнів на токи, а з токів — на елеватори. Юнаки і дівчата області на сьогодні вперли хліба на 100 тисячах гектарів, намолотили і перевезли понад 260 тисяч тонн зерна.

Очолює змагання комбайнерів Леонід Виходець з колгоспу імені Калініна Ізмаїльського району. На його рахунок — 8500 центнерів зерно видав з бункера свого агрегату Михайло Рибачок з колгоспу «Авангард» Савранського району.

ДЕВІЗ ДНЯ: ТЕМПИ І ЯКІСТЬ

Кіровоград—Одеса: змагаємось

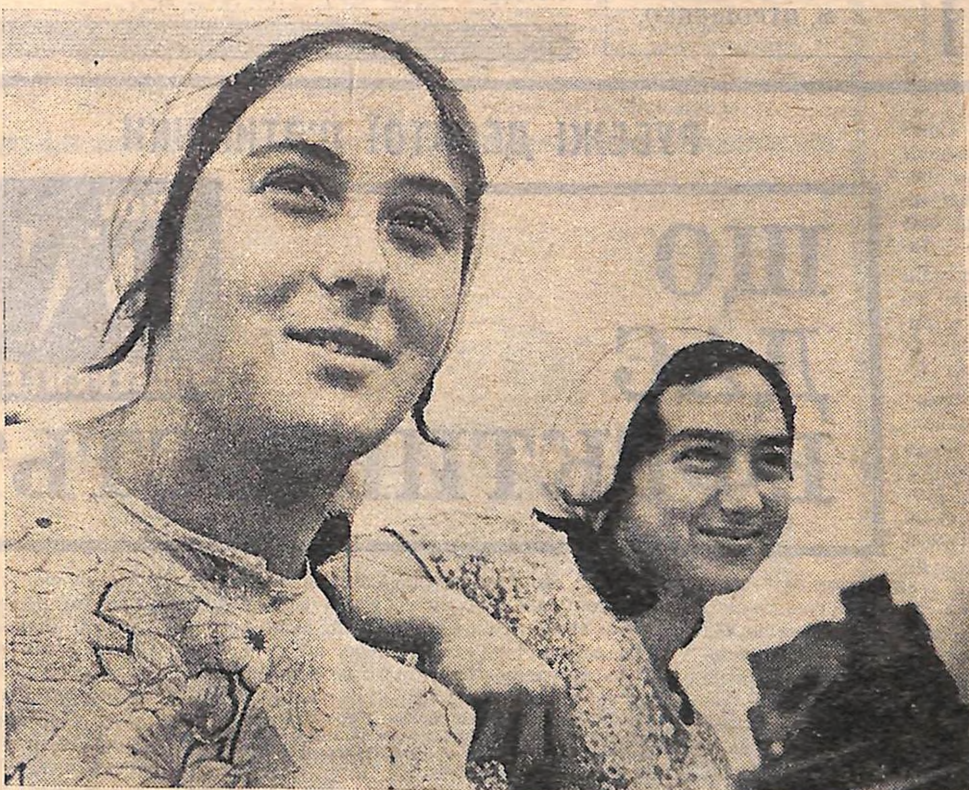
період комсомолів з радгоспу заводу «Світанок» — лєць Георгій Стоя...

БІЛІЙКА. Цими днями вимпел правління та комітету комсомолу колгоспу імені Котовського вручили комбайновому екіпажеві комуніста Олександра Ковальчука. Механізатори намолотили понад 700 тонн зерна. Трудова перемога екіпажу не менш радісна і для шофера, який обслуговує комбайн, — комсомольця Бориса Ткача.

Комбайн, від якого возить зерно Г. Стоянов, жодного разу не простояв через відсутність транспорту. Молодий водій робить щодня 15—16 рейсів.

КОТОВСЬК. Вінок з колосків — завжди бажана для живаря нагорода. Такі золотокосі вінки наділи кілька днів тому досвідченому комбайнерові М. Г. Шептикіти та його молододом помічнику Анастолію Сніжку, вітаючи їх з 500-тонним намолотом.

ТАРУТИНЕ. За маршрутом комбайн — тік працює весь живісний

На току колгоспу «Родина» Знам'яньського району добре працюють члени шкільної виробничої бригади Богданівської середньої школи № 1 імені В. І. Леніна. Десятникласниця Ліда ТУКАЛО (зліва) і Валентина МАРЧЕНКО на очисці зерна. Фото В. КОВПАКА.

ПОНАД ПЛАН—11 ТИСЯЧ!

ПІДТРИМУЮЧИ ПОЧИН КУБАНСЬКИХ ХЛІБОРОБІВ, ТРУДІВНИКИ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО РАЙОНУ ВИШУКУЮТЬ ДОДАТКОВІ РЕЗЕРВИ ЗБІЛЬШЕННЯ ПРОДАЖУ ЗЕРНА ДЕРЖАВІ. ВОНИ РОЗРАХОВУЮТЬ ПРОДАТИ ПОНАД ПЛАН 11 ТИСЯЧ ТОНН ХЛІБА.

Палко відгукується на ініціативу кубанців у радгоспі «Шарівський», що його очолює молодий комуніст, член райкому комсомолу О. Сергатиї. План — 29 тисяч центнерів, трудівники господарства вже засипали в засіки держави понад 30 тисяч центнерів хліба і зобов'язалися доставити на елеватор ще 5 тисяч центнерів зерна.

У господарстві розробили чіткий графік проведення жнив. збирально-транспортні загони очолюють досвідчені механізатори. Поряд з ветеранами самовіддано працюють молоді живарі. Перехідний вимпел комітету комсомолу радгоспу передовому комбайнерові вручають щодня. Нині він у комсомольця Миколи Гонтарюка. У складних умовах, коли на заваді стали дощі, юнак уже видав з бункера свого комбайна майже 4 тисячі центнерів хліба. Стільки ж намолотив і комсомолець Семен Карташов.

Косовиця ранніх зернових у радгоспі ще триває, але механізатори вже дбають про врожай наступного року. Уже зорано понад одну тисячу гектарів площі, на кожен гектар вносять 34 тонн місневих і 4 центнери суміші мінеральних добрив.

Є. ХАЛАБЕРДА.

Олександрійський район.

ТАКЕ ВАГОМЕ СЛОВО

◆ АГІТАТОР
НА ЖИВІВАХ

АНАТОЛІЙ Федорченко нашвидкоруч пообідав (жива ж бо) і тепер з нетерпінням виглядав листоношу, що мала з'явитися з хвилини на хвилину. У відділенні зв'язку домовився, що колгоспну пошту в дні збирання врожаю йому присилатимуть додому, а він сам по обіді доставлятиме її в контору, звідти — в поле. Так швидше. Інакше газети лише о четвертій потраплятимуть у контору. Нині вже о третій вони в степу. Їх там чекають. Це він добре знає. Цікавить комбайнерів, як

живують в інших господарствах району, області, що нового у світі. І доведеться затриматись (буває пошта припізниться) на кілька хвилин, уже вчувається йому буркотливий голос Віктора Олександровича Чорненка, хвилюється той, що не бачив іще сьогодні газет свіжих, «Екрана жнив». Добра це справа — «Екран», відчутна допомога колгоспним агітаторам. Адже дається список майже всіх комбайнерів району, наводяться їхні результати в соціалістичному змаганні. Тут слів ба-

гато не треба. Зупинився, скажімо, комбайн у загінці, переминаються механізатори. А в цей час Анатолій з «Екраном» — біля них. Гляне комбайнер, спочатку свій колгосп імені Кутузова відшукає (хоч і знає показники, бо ж Анатолій щодня інформує кожного про успіхи інших за минулий день), потім довідається, як у суперників з колгоспу імені Карла

(Закінчення на 3-й стор.).

Анатолій ФЕДОРЧЕНКО.
Фото Л. ВРАДІЯ.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Маркса справи йдуть. Порівняє свою роботу з роботою передовиків району, і знову за кермо.

Хто залишився — до Анатолія: — Ну, що там, агітаторе, за вчорашній день у світі сталося?

І Федорченко розповідає. Вчора ж сидів за північ над газетами. З олівцем, виписки робив. Важко все запам'ятати. Хоча в розмові записником не користується, та запитує, знадобляться... А лист Л. І. Брежнєва до кубанських механізаторів, наприклад, з газети вилізав. Потім його на всіх виробничих ділянках обговорили. Механізатори зобов'язання підвищили. Спершу Анатолій чи не кожного про лист розповів сам. Прагнув не тільки зміст ширше розкрити, а до того, щоб кожен механізатор конкретні висновки для себе зробив. Завдяки цьому обговорення листа Генерального секретаря ЦК КПРС вийшло у велику, серйозну розмову про врожай. Уже наступного дня молодий комуніст разом з активістами відзначав це в черговій «блискавці»: «Обговоривши лист Л. І. Брежнєва, механізатори вирішили закінчити збирання ранніх зернових до 1 серпня, підготувати грунт під озимі на всій площі до 20 серпня». І тут же — поодороження тим, хто вже встиг відзначитися на жнивях. Вікторові Черменку, Анатолію Юхименку, що переступили на той час шестистатистичний рубіж, намоловити відповідно 6346 і 6068 центнерів зерна.

Анатолій переконався — і оці, здавалося би непомітні, листки «блискавки» і щоденників «Хто сьогодні попереду», «Відстають», коли весті справу неформально, мають на людей великий вплив. Тим-то, окрім того, що систематично появляються ці листки інформації у визначених місцях, агітатор, неюло листівки, розповсюджує їх серед механізаторів безпосередньо в полі. Прочитай — передай товаришеві! Це правило військового часу вірно служить і в мирні дні, в дні боротьби за врожай.

ЗОВНІ робота агітатора може видатися простою. А що? Випускати собі стінняку, «блискавки», вручати переможцям червоної прапорця, лідирувати та встигати газети переглянути, щоб міг розповісти найцікавіші новини за минулий день. Хоча, можливо, й

ТАКЕ ВАГОМЕ СЛОВО

клопітно, але неважко. Це на перший погляд.

А чим виміряти отой сердечний неспокій, прикрість неадач, радість за успіхи?

Чи можна бути байдужим, безпрістрасним інформатором, коли твої товариші, комсомольці Анатолій Юхименко, виходять на друге місце в обласному змаганні молодих механізаторів? Та ж тут ноги самі несуть у поле, до людей, поділитися з ними такою радістю. З нею ж і турбота, чи витримає молодий комбайнер такий високий темп. Адже він став нині в центрі уваги не тільки механізаторів колгоспу, району, — на нього в області рівняються!

І раптом — прикрість. Щуку ніч не вгамовувався дош. На ранок косити не можна. Збуджені механізатори зібравшись у конторі. В степ не вийти, сидіти ж у жнива без роботи — що може бути безглуздішим? Та чи не найбільше переживав Анатолій Юхименко. Втратити день! Це значить поступитися комусь другим місцем. А як же вчорашня «блискавка» з телеграмою А. Куцова, бригадира з Одещини, Героя Соціалістичної Праці, делегата XXV з'їзду КПРС, де він поздоровав Віктора Сидячка та його, Анатолія, з першим успіхом?

Як ніхто інший, стан Юхименка розумів Анатолій Федорченко. Тому й завіз з ним розмову, щоб розрадити хлопця. Спочатку про жнива, потім перекинувшись на інші теми, а там механізатори підійшли. Виникла задушевна розмова про людину, про жнива, про хліб, про те, як краще відіти в життя грандіозні плани XXV з'їзду КПРС.

За розмовою незчулися, як і сонце вгледіло. І хоча не підсохло гаразд, заспішили до комбайнів. На полі чекати, мовляв, легше...

Тоді секретар парторганізації колгоспу Дмитро Юхимович Мизин, наставник молодого агітатора, вперше не зміг стримати задоволеної усмішки. Його учень заслуговував похвалу — вмів заволодіти аудиторією. Однак хвалити не квалісив, змочав: «Нехай це стане для нього зовнішнім, іншим агітатор не агітатор» — міркував Мизин.

Ось, нарешті, й свій газети. Швидко розпитував «Молодий комунар» — так і є. Анатолій Джерко з Устимівського району обійшов Юхименка.

Що ж, він мав на увазі таку можливість, та й комбайнер теж знав, що буде так. І не тому, що рано здав позиції, не повірив у свої сили. Були причини, що примусли Анатолія Юхименка свідомо поступитися лідерством. Два дні тому він перейшов на косовиче життя. Маса там густа, а врожайність нижча, ніж пшениці чи, скажімо, ячменю. Звичайно, можна було б скосяти це поле в останню чергу, і досить швидко — пустити там «Колос», що є в господарстві. Але зерно потрібне саме зараз. І негайно. Незабаром сім'я, а його треба ще підготувати. Молодий комбайнер зрозумів це. Щоправда, рекордного намолоту він уже не матиме, за два дні суперники на врожайних нивах значно ви впередили його... Як жаль, міг би й ще позмагатися... Та інтерес колгоспу вимагають сьогодні іншого...

Анатолій Федорченко відчував перебіг думок молодого комбайнера. Нелегко йому відмовлятися від перемоги перед самим фінішем. Та агітатора бентежила ще одна думка — чи зрозуміють внісок Юхименка інші механізатори, комсомольці. Бо ж були серед них і такі, що вважали, аби Юхименко вийшов на перше місце, —

створи йому умови для цього (малося на увазі забезпечити широким фронтом робіт). Звичайно, таких було мало. Більшість згоджувалась, щоб умови були рівні для всіх. Але ж саме рівні! Як зуміти показати в цьому здавалося би, простому випадку, коли людина вчинила те, що повинна була вчинити, — поступилася особистим (якщо можна назвати особистим прагненням першості в соціалістичному змаганні) більш вагомим інтересам господарства, найхарактернішу рису для нашого сучасника — комуністичне ставлення до праці?

Такі думки бентежили молодого комуніста, коли він мчав з Миколою Брагинцем мотоциклом у степ. Згадався одна з таких же поїздок. Приніз спільну пошту, інформацію на поле другої бригади. Зупинили мотоцикл. Та що це? Майже через усе поле, немов на сміх, рядок залишився. Зупинився біля них комбайн. Механізатор узяв у руки «Екран жнив». Анатолій йому: «А як ти вважаєш, один нескончений рядок — це багато чи мало втраченого зерна?»

Той відразу — оком на ниву. До комбайна, а там сегмент один вибитий... Поки ремонтував, Анатолій йому розповів, як справи у суперників по змаганню з колгоспу імені Карла Маркса...

Хвилювався агітатор даремно. Більшість механізаторів, побачивши в газеті, що член їхнього колективу поступився місцем устимівцю, зрозуміла, що сталося. Хтось, правда, кинув репліку: «Ех, не витримає Анатолій, честь колгоспу не зміг захистити!». Так йому відразу ж роздумали, що до чого. Агітатор майже не втручався в розмову.

Про себе думав: не пропали даремно бесіди про наш, радянський спосіб життя, героїзм звичайних життєвих буднів.

Успоминання виконаного обов'язку: відповісти перед колективом за кожний свій вчинок, зважувати, що користь принесе він товаришам, господарству, неписаність існування особистого «я» окремо від колективного «ми», те, що слово «наш» стало лише від дріб'язкового «моє» у свідомості кожного, — відчуття цього, ствердження конкретних діями, — чи не нагорода за труд агітатора?

А В СУБОТУ святкували обжинки. «Слава рукам, що пахнуть хлібом!» — такий тематичний вечір увінчав завершення жнив. Було все: радість від того, що добре потрудилися, шановування героїв «Жнив-76», теплі поздоровлення, щирі побажання, пісні, сміх, танці. Бо ж хто працює добре, той і відпочити вміє.

Лише тепер, на вечорі, секретар парторганізації вкотре сказав Анатолію: «Спасибі тобі. Відчутно допоміг ти на збиранні. З людьми працювати вмієш, і вони тобою начебто задоволені. А це — головне. Те, що Юхименка зрозумів і підтримав, честь тобі робить. Хлопці і на житті попрацювали добре. Знову на друге місце в області вийшов. Це й твоя заслуга».

Ну, а детальніше про ідеологічну роботу на збиранні врожаю поговоримо в понеділок. Є у нас і успіхи, є і промахи. Ось останніх уникати треба...

Анатолій Федорченко слухав слова парторга і наче по-новому відчував, яку велику відповідальність узяв на себе, назвавшись агітатором, і скільки це треба зробити, щоб виправдати це довір'я.

Ю. ДМИТРЕНКО,
Новоукраїнський район.

Ми знали його — видатного діяча міжнародного молодіжного руху. Він був інженером-агрономом, перебував у Спільці комуністичної молоді. Його піддавали неймовірним катуванням за те, що він був сином Луїса Корвалана.

Луїс Альберто Корвалан показав себе гідним сином свого батька.

Про те, що довелося пережити Альберто, він розповів у показаннях, котрі не претендують на художність, призначених для збірки, колективно підготовленої чилійськими політемігрантами, які живуть нині в Болгарії. Це були останні рядки молодого борця: книга вийшла, коли його вже не стало. Він помер від серцевого приступу. Далися ознаки торттури, яких він зазнав у катівнях Піночети.

Ми публікуємо сьогодні з невеликими скороченнями розповідь Альберто Корвалана.

ОСТАННІ РЯДКИ АЛЬБЕРТО КОРВАЛАНА

1.

ЗВУТЬ мене Луїс Альберто Корвалан Кастільо — 27 років, одружений, маю сина. З членів моєї сім'ї матір, дружину та одну із сестер було затримано, батько досі перебуває в концтаборі. Розповідь моя — про пережите за одинадцять місяців ув'язнення в концтаборах Чилі. Про те, чого я зазнав сам або чого був свідком. Єдина моя мета — щоб люди знали правду про події в Чилі.

О сьомій годині ранку 11 вересня 1973 року я готувався йти на роботу, коли довідався про події біля палацу Ла-Монеда. Ми жили в центрі Сантьяго, і треба було відвести дружину і сина до когось із родичів, у безпечніше місце.

Вулиці Сантьяго тепер складалися на територію, загарбану іноземними військами. Зразу ж робітники і трудяшки виявилися головними ворогами збройних сил — солдати стріляли по всіх, хто був у спеціальних захистних уряд. Радіостанції захопили заколотники, оголосили про запровадження надзвичайного стану і комендантської години. Ми були змушені два дні залишатися на підприємстві без зв'язку із сім'єю, без їжі. Вулицями патрулювали військові. Гелікоптери і літаки бомбили на околицях робітничі квартали. Текстильне підприємство напроти нас обстрілювали армійські частини.

Лише 13 вересня на кілька годин було дозволено рух. Я подався додому, щоб узяти одяг і їжу для дитини. Йі було вісім місяців. Відіс усе дружині. В їхньому районі теж стріляли. Мені довелося знову повернутися додому по ліки. На другий день, о шостій ранку, коли поліцейська година закінчилася, я зібрався йти. Подивився у вікно і побачив, що будинок оточено.

Понад 500 військових і 50 поліцаїв у цивільному виконували операцію по перетрушуванню будинку, в якому ми живемо. Зверху кружляли гелікоптер, танки і кулемети зайняли стратегічні позиції біля входу. Стріляли з вулиці і всередині будинку, били людей, у тому числі стариків, дітей, вагітних жінок.

На шосту годину вечора солдати добралися до останнього — 21 поверху, де була наша квартира. Під прицілом гвинтівки мене примусили повернутися обличчям до стіни і після обшуку покласти надивішні наручники.

Тієї ж ночі я поїхав на Національний стадіон. Ми пройшли, як і всі затримані, через приймальний пункт. Два ряди з двадцяти карабінерів утворили щось подібне до алеї. Потрібно було пройти між ними. Нас штовхали, били, кололи штиками, лупали постріли. Наказано було йти з руками на потилиці. Потім нас вишуквали напроти стіни — за метр від неї, з розсунутими полами, опираючись долонями в стіну. Нас знову били, а ми повинні були стояти, не рухаючись, у шій зморій позі. Багато хто, особливо жінки, стали падати в обморок. Але удари і лайка не припинялися. Потім нас передали комісії разом з нашими поліцейськими картками. В моїй картці було зазначено, що я син Луїса Корвалана, Генерального секретаря Комуністичної партії.

Мене відокремили від решти і стали бити ще лютіше. Били мене, не перестаючи, понад годину. Болю я вже не відчував. Ударі супроводились лайкою: «Розстріляємо цього воячку і оком не моргнемо». Але тут підійшов якийсь офіцер високого чину, очевидно з військової розвідки. Побой припинилися. Мене відвели в якусь кімнатку, де були електричні прилади, гумові кийки та інші предмети для катувань. Заповнили ще одну поліцейську картку. В її верхньому рядку офіцер червоною олівцем поставив якийсь знак. Трохи пізніше я довідався: помітка червоною олівцем означає, що арештований повинен бути відданий військовому суду. Долю мою було вирішено лише тому, що я син Луїса Корвалана.

Понад шістьдесят днів довелося провести в концтаборі на Національному стадіоні.

Перші чотири дні ми провели без їжі. На сім'ю затриманих припала одна ковра. Може, це були найгірші дні. В роздягальню, де нас помістили, постійно приїздили патрулі карабінерів. Якщо не було вночі, вони піднімали нас стусанами, ставили до стіни і починали мордувати. За два місяці, поки Національний стадіон був концтабором, через нього пройшли понад 30 тисяч патріотів.

Після 20 вересня в концтаборі вже встановили певний режим. Тримали нас у роздягальнях, як тварин, групами по 150—200 чоловік на площі не більше 25 квадратних метрів. Стали ми на підлозі, буквально один на одному. Раз на день нам давали черпак вареного зерна або воду, приправлену відоротним жиром, шматок хліба і чашку кофе з жареного ячменю. Це був раціон на 24 години, але і його часто не вистачало для нашого сектора. Все залежало від того, звідки почнуть роздавати їжу. Якщо приїздив в наш сектор — значить, інший сектор зостанеться без їжі.

Холод, голод, психологічний натиск, біль від ран, яких ніхто не думав лікувати, виснажливі хвороби — все це перетворювало нас у живих трупів. Здійснився перший етап «плану розм'якшення і повільного фізичного знищення», якому піддавали ув'язнених, перш ніж їх виключать на допит. Так припущували американські військові частини і одержані чилійськими фашистами інструкції з військових академій у Панамі і Техасі.

(Закінчення в наступному номері).

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

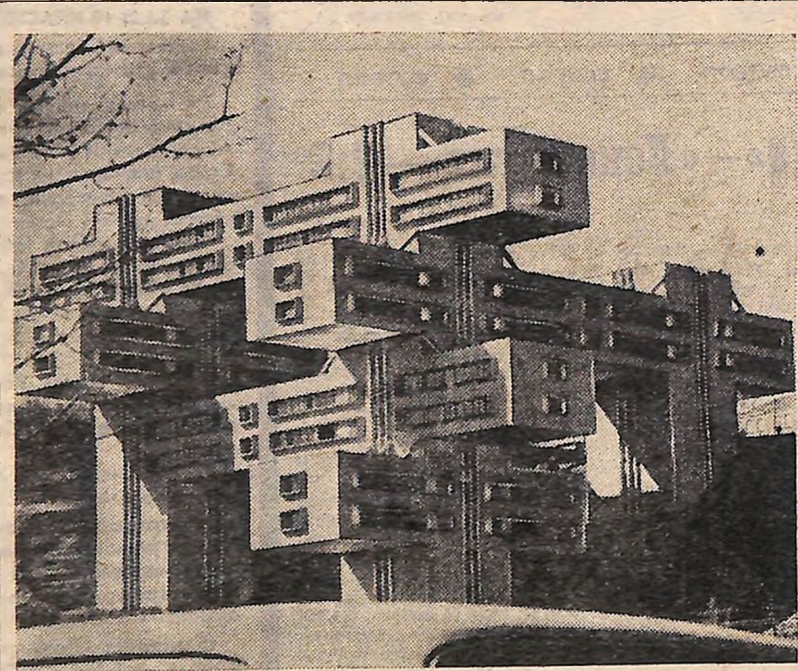
ДВА ТИЖНІ ПРОСТОЯЛИ

Майже півтора місяця минуло відтоді, як наш студентський будівельний загін «Прометей» уклав договір з Кіровоградським спеціалізованим управлінням № 2 тресту «Дніпроендбуд» на спорудження в м. Доліні водопроводу за методом бригадного під'яду. Чітко визначили фронт робіт. Почавши з мулярового циклу, ми зобов'язалися до 15 серпня закінчити будівництво фундаменту станції другого підйому, закласити основу у двох резервуарах для води, поставити бетонну огорожу.

Будівельники ж дали слово безперервно забезпечувати об'єкт матеріалами. Та не дотримують його. Вже два тижні ми не можемо приступити до закладки основи резервуарів, бо немає асфальту. З Доліньського заводу залізобетонних виробів нерегулярно завозять бетон. Його доставляють лише після приїзду на підприємство команди загоном М. Слюсарєва, який виступає там у ролі «штовхача».

Через перебої в поставці будівельних матеріалів працюємо не на повну силу, втрачаємо дорожочинний час.

В. СПОРИШ,
комісар студентського загону «Прометей» Кіровоградського машинобудівного технікуму.

Будинок піднімається на гору

Як будувати в місті, котре розташоване в долині ріки між горами? З цією проблемою зіткнулися містобудівники Тбілісі — столиці Грузії.

Архітектори Зонального науково-дослідного інституту типового і експериментального проектування житлових і громадських будівель запропонували ставити будинки прямо на крутому скелястому березі ріки Кури. Такий будинок наче складено з частин дитячого конструктора. Основа його — багита, на яку підвішуються поверхи.

Такі конструкції лягли в основу проєкції житлових будинків і курортних комплексів. Вигоди спорудження будинків на багитових опорах очевидні: завдяки їм економлять земельні ділянки, міські квартали добре провітрюються, економляться будівельні матеріали і скорочуються роботи по спорудженню підземних комунікацій.

На фото: цей будинок, поставлений на крутому березі ріки Кури в Тбілісі у Грузії, привертає увагу городян і гостей грузинської столиці.

Фото Е. ПЕСОВА.
(АПН).

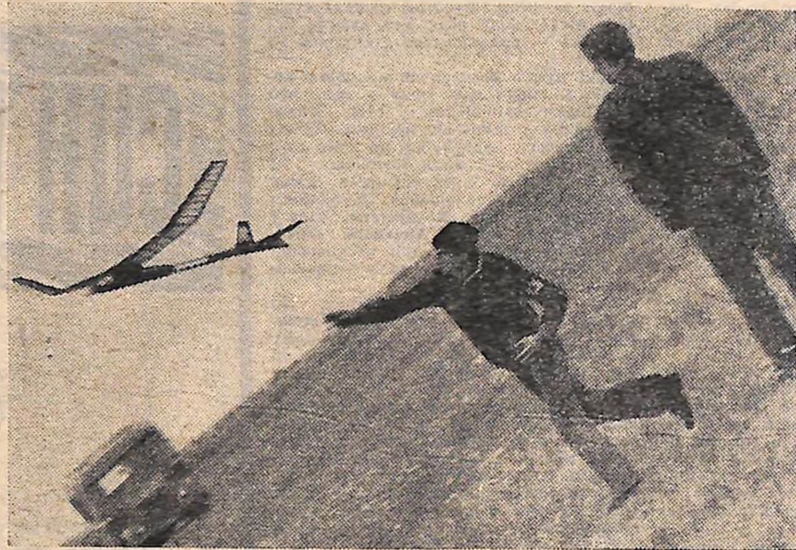
Рекорди «малої авіації»

Почався розіграш Кубка УРСР з футболу серед виробничих колективів

ВАЖКА ПЕРЕМОГА „ЗІРКИ“

XXV ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ З АВІАМОДЕЛЬНОГО СПОРТУ

Близько ста спортсменів з 22-х областей республіки і міста Києва з'їхалися в Кіровоград на заключний, вирішальний етап чемпіонату України з авіамоделного спорту. Розігрувалася особиста першість з моделі вільного польоту, результати якої мали визначити переможців у загальнокомандному заліку. Два попередні етапи проходили в червні та липні в Нововолинську Волинської області і Сімферополі. Там іспит на швидкість, пілотаж у гонках і мистецтво повітряного бою тримали кордові моделі.

МАЛІ ЛІТАКИ—ВЕЛИКІ ПРИСТРАСТІ

ТЖЕ перед змаганнями в Кіровограді кожна команда вже мала певний запас очок. Що принесло авіамоделістам кіровоградське небо? Першими стартують планери. Модель повинна протриматися в повітрі 180 секунд — не більше й не менше. За це — найвищий бал, тут кожна секунда дає спортсменів очко. Тривалий

політ не приносить переваги, а ось на «недолетітих» секундах спортсмени зазнають втрат: принцип той самий: скільки секунд — стільки ж очок. З кожного тулу моделі проводиться сім турів, потім загальний результат очок визначає переможця змагань.

Несподівано для учасників та арбітрів найкращого результату серед планеристів добилається не дуже відомий кандидат у майстри спорту з Чернігівської області Віталій Рей. Спортсмен і радий, і трохи засмучений: новому чемпіону республіки не вистачило лише однієї секунди польоту планера для виконання нормативу майстра спорту. Але перемога тим вагоміша, що Рей випередив чемпіона світу минулого року в командному заліку, члена збірної країни харківського майстра спорту міжнародного класу Віктора Ісєнка та чемпіона 1975 року серед юнаків, майстра спорту одеського Віктора Стамова. Вони стали срібним і бронзовим призерами.

Наступного дня в повітряні літаки моделі з гумовими двигунами. Чемпіон Збройних Сил 1972 року, чемпіон країни минулого року і VI Спартакіади народів СРСР киянин Сергій Самокиш уперше став чемпіоном республіки. Парадокс?

Знаєте, в республіканських змаганнях мені раніше якимсь чином вистало, хотів обов'язково випередити, — пояснює переможець.

Друге місце завоював Володимир Пашірин з Дніпропетровської області, на третьому — брат Сергія Самокиша Павло. Слідом за ними результати четвертого місця своїй команді приніс найстаріший учасник змагань кіровоградців П. К. Курцов.

І ось останні старту — в небо здіймаються таймерні (з двигуном внутрішнього згоряння) моделі. Погода не сприяла високим результатам. Невисока для цієї пори температура повітря, поришастий вітер жене над аеродромом авіаспортивного клубу ДТСААФ низькі спінні хмари. За таких умов можна чекати несподіванок.

Саме так і сталося. Протягом шести турів лідоував член збірної команди країни майстер спорту міжнародного класу харків'янин Євген Вербицький. Але в сьомому турі його модель зупинилася і недовго була в повітрі. У підсумку — третє місце. Недажда Вербицького ледо несподівано тим, що чемпіоном і бронзовим призером виявилися його товариші по команді майстер спорту міжнародного класу Валентин Мозирський і майстер спорту Віктор Бушмакін.

У загальнокомандному заліку за результатами трьох етапів перші три місця вибороли відповідно авіамоделісти Харківської, Одеської та Київської областей.

Зростаючи, продовжувала команда Кіровоградщини. Якщо початок вона була тринадцятою в рейтингу, минулого року — десятою, то нині вона поділила 6-7 місця з воронішівградцями.

На фото: ліній — представники команд-переможців на п'єстесті пошани; угорі — стартують моделі з двигунами внутрішнього згоряння.

Фото О. ЛОКАРЕВА.

◆ ФУТБОЛ ◆ ФУТБОЛ ◆ ФУТБОЛ ◆ ФУТБОЛ ◆ ФУТБОЛ ◆ ФУТБОЛ ◆ ФУТБОЛ

КУБОК УРСР

„РАДИСТ“—„ХВИЛЯ“—1:0

На стадіонах республіки почався розіграш Кубка України з футболу серед колективів фізкультури.

Кіровоградський «Радист» (завод радіовиробів) — володар кубка області — на стадіоні «Піонер» приймає «Хвилю» з міста Миколаєва. Гра була упертою. Деяноство хвилини не дали бажаного результату жодній команді. Було призначено додатковий час — два тайми по п'ятнадцять хвилин. На сьомій хвилині третього тайму нападаючий кіровоградців Василь Капінус ввів свою команду вперед. Цей гол і вирішив долю матчу.

В. ШАБАЛІН.

ПЕРЕД зустріччю в Кіровограді з «Зіркою» футболісти віпницького «Локомотива» програли два матчі підраді: у Луцьку — команді спортивного клубу і в Полтаві — «Колоску». Природно, що гості вийшли на поле з бажанням — докласти всіх зусиль, щоб вийти із смуги поразок.

Та кіровоградці відразу ж захопили ініціативу. Стрілки секундоміра не встигали зробити перший оберт, як «Зірка» вже створила загрозу воротам «Локомотива». Олександр Алексєєв з близької відстані підбив у голкіпера Сергія Тиміфеєва. На добування вийшов Андрій Карп'юк і м'яч з двох-трьох поразив в штангу.

Через деякий час неприємні секунди пережили кіровоградці. Нападаючий гостей Ігор Гребенюк впривався вперед по центру, залишивши захисників «Зірки» на кілька метрів позаду себе. Та коли опинився в штрафному майданчику віп-на-віп з Олександром Капінусом, чомусь завагався, став шукати партнерів, які відстали. Мабути, хотів зіграти якомога надійніше. І втратив м'яч.

«Зірка»—«Локомотив»—2:0

Потім господарі поля нероздібно заволоділи становищем. Майже все у них добре виходило. Глядачам приємно було спостерігати точний пас, довгі передачі, які створювали прохід в оборону залізничників, стрімкі ривки до воріт. Виходило майже все, крім точних ударів по воротам. М'яч на рідкість часто пралітан по над нерекладною, то повз штангу.

Здавалося, що кіровоградці так і не доберуть ключів до воріт віпників. Та футболісти «Зірки» зрозуміли, що можуть втратити очко. Майже всі гравці — на штрафному майданчику «Локомотива», ригуючи становище, хтось із захисників виносить рукою м'яч з лінії воріт. Андрію Карп'юку не вперше реалізувати одинадцятиметровий удар.

М. СОМОВ.

І. в. с. редактора М. СЕМЕНЮК.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Олександрійське МСПТУ № 3

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище готує висококваліфікованих робітників з середньою освітою, до закінченні училища учні одержують диплом з присвоєнням 3 розряду за спеціальністю. Диплом дає право вступу у вищий навчальний заклад. Учні, що закінчили училище на «добре» і «відмінно», направляються в технічні вузи і на інженерно-педагогічні факультети.

Набір проводиться з таких спеціальностей:

На базі 8 класів, з одержанням середньої освіти, строк навчання 3 роки:

токарі по металу; електрогазозварники; слюсарі-електромонтажники; наладчики зварювального і газорізального обладнання; слюсарі механоскладальних робіт.

На базі 10 класів, строк навчання 1 рік:

машиністи мостових електрокранів (крановики); токарі по металу.

Для вступу на навчання необхідно подати такі документи: заяву і автобіографію, свідоцтво про освіту, паспорт або свідоцтво про народження, характеристику зі школи, довідку про профілактичні щеплення, шість фотокарток (розміром 5X6 см).

Зараховані в училище забезпечуються: з 3-річним строком навчання—3-разовим безкоштовним харчуванням, вихідним і робочим одягом та взуттям. З річним строком навчання — стипендією в розмірі 30 карбованців на місяць.

Тим, хто потребує, надається безкоштовно гуртожиток.

Початок занять з 1 вересня 1976 року.

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, с. Жовтисе, вул. Ватутіна, 1. Телефон 51-4-08. Тхати автобусом «А» або «Б» до зупинки «Жовтисе».

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійське середнє СПТУ № 3

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

НА СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

НА БАЗІ 8 КЛАСІВ —

тракторист-машиніст широкого профілю з кваліфікацією слюсаря; електрогазозварник; електромонтер сільської електрифікації і зв'язку; слюсар по ремонту автомобілів, тракторів і сільгоспмашин.

СТРОК НАВЧАННЯ — 3 РОКИ.

Зарахованих (юнаків і дівчат) забезпечують стипендією, парадною і робочою формою одягу, триразовим харчуванням, тих, що мають потребу — гуртожитком. Ті, що успішно закінчили училище, одержують документ про професію, атестат про середню освіту і направлення на роботу.

НА БАЗІ 10 КЛАСІВ —

електромонтер сільської електрифікації і зв'язку (строк навчання — 1 рік);

електрогазозварник (строк навчання — 1 рік і 6 місяців).

Приймають юнаків і дівчат. Зарахованим виплачують стипендію в розмірі 30 карбованців на місяць, відмінники одержують підвищену стипендію.

НА БАЗІ 10 КЛАСІВ —

тракторист-машиніст широкого профілю з кваліфікацією слюсаря (строк навчання — 8 місяців).

За направленнями колгоспів, радгоспів та інших сільськогосподарських підприємств приймають учнів на спеціальність «Машиніст холодильних установок». Строк навчання — 6 місяців. Стипендію виплачують колгоспи, радгоспи та інші сільськогосподарські підприємства, які видали направлення.

Юнаків і дівчат, що мають освіту не нижче 10 класів, приймають на спеціальність «Електромонтер сільської електрифікації». Строк навчання — 1 рік. Зарахованим виплачують стипендію, видають парадну і робочу форму одягу, їх забезпечують триразовим харчуванням.

Осіб, які мають посвідчення тракториста другого чи третього класу, приймають на спеціальність «Водій тракторів Т-150 і Т-150К». Строк навчання — 3 місяці.

Увільнених у запас із рядів Радянської Армії приймають на спеціальності:

електрогазозварник (строк навчання — 10 місяців); електромонтер сільської електрифікації і зв'язку (строк навчання — 10 місяців);

електромонтер сільської електрифікації (строк навчання — 8 місяців);

тракторист-машиніст широкого профілю з правом роботи на Т-150, Т-150К (строк навчання — 8 місяців).

Увільнених у запас із рядів Радянської Армії приймають за направленнями колгоспів, радгоспів та інших сільськогосподарських підприємств. Учнів забезпечують стипендією в розмірі 85 карбованців.

Початок занять — у міру комплектування груп.

Вступники подають документ про освіту, свідоцтво про народження (після досягнення 16 років — паспорт), характеристику зі школи або з останнього місця роботи, довідку з місця проживання і про склад сім'ї, автобіографію, 6 фотокарток розміром 3X4 сантиметри.

Початок занять з 1 вересня 1976 року.

Адреса училища: м. Олександрія-7, с. Октябрське, вул. Трудових резервів, 9. Тхати автобусом «Б» до зупинки «Октябрське».

ДИРЕКЦІЯ.